

— Слушай, — казала му жената — не плачи, ами иди при вѣтровия баща, оплачи се отъ сина му, и поискай помощъ. Нека загубата ни плати.

Послушалъ я мжжътъ и търгналъ. Отишелъ той при вѣтровия баща, поклонилъ му се и рекалъ :

— Добъръ день ти, стари Вѣтре, по голѣма работа ида при тебе.

Зашумѣлъ Вѣтърътъ :

— Кажи да чуя — рекалъ.

— Така и така, почналъ да разправя селенинътъ, посѣхъ просо, и се роди чудно. Но духна твоя синъ и го отърси. Азъ съмъ бѣденъ и искамъ да ми се плати загубата.

— Съ какво да ти заплатя? — казалъ Вѣтърътъ — у вѣтъръ и паритѣ сж вѣтъръ.

— Съ какво намѣришъ за добръ, Вѣтрю.

Замислилъ се вѣтровия баща, мислилъ, мислилъ и измислилъ.

— Ще ти дамъ една торба, селянино.

— За какво ми е торба, Вѣтро? Празни торби и дома висятъ, колкото искашъ . . .

— Ще ти дамъ една торба — казалъ Вѣтърътъ, ама такава торба, че като искашъ да ядешъ и пиешъ само и кажи: „Отвори се торбице“! и тя ще ти даде каквото искашъ и колкото искашъ.

— Като е такава торба, ще я взема, зарадвалъ се селенинътъ.

— Пъкъ като се наядешъ само и кажи: „Затвори се торбице“, тя всичко ще прибере.

Селянинътъ взелъ торбата, благодарилъ, поклонилъ се и си отишалъ.

Занесълъ той торбата въ кжщи и почналъ да се хвали на жена си.